

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 221. szám

2011. május

Szeretettel köszöntjük az édesanyákat!

Édesanya és fia

"Arról tanúskodik ez a történet, hogy Jézus valóságos ember, aki megkönyörül az emberen, és valóságos Isten, aki legyőzi a halált". Ő irgalmas szívvel járt itt a földön, a betegeket meggyógyította, az elesetteket vigasztalta, a lelki és testi halál abszolút uraként ismerhették meg az Ő követői.

AZ ÉLET URA, JÉZUS NAIN KAPUJÁBAN A HALÁL GONDOLATÁVAL és egy meghalt fiatalember koporsójával találkozott. Jézus nem ment el a koporsó mellett úgy, hogy ne gondolt volna a síró özvegyre és a halott ifjúra. Megállt és könyörült rajtuk. Jézust is nagy sokaság kísérte, meg az ifjú koporsóját is. Az egyik csoport örömmel eltelve ment az útján, Nain városán át, amely Kapernaumtól 35 kilométerre feküdt délkeletre. A koporsót kísérő csoport végtisztességet tévő gyülekezetnek számított. Két egymástól merőben ellentétes hangulatú csoport találkozott a város kapujában egy ifjú koporsója mellett. Amíg a gyászolók azon meditáltak a sírkert felé menve, hogy milyen bűn miatt következett be a korai halál, addig a másik csoport embereiben a kapernaumi csodák öröme hullámzott. Az emberek hangulata változékony, mint a szeszélyes időjárás; hol égetően perzsel a Nap, hol meg felhő borítja be az eget. Jézus

nem változik. Változnak a körülmények, az emberek hangulata, életérzése, de Jézus változatlanul az Isten Fiaként áll a síró özvegy mellett, hogy vigasztalja, és isteni hatalommal parancsoljon a halálnak és életre keljen a megholt az Élet Ura "legyen" szavára. A síró özvegyet Jézus nem sok beszéddel vigasztalta: Így szólt Jézus: "Ne sírj!" A megholt ifjúnak pedig: "Ifjú néked mondom, kelj föl!" Jézus parancsoló szavának hatalmát látva a síró özvegy letörölte a könnyeit, mert élve visszakarta egyetlen fiát. A temetni induló csoport, és a Jézust követő sokaság a csoda láttán Isten nevét dicsőítő gyülekezetté magasztosult. Látták a csodát, hogy az ifjú feltámadt és él. Már nem kifelé viszik a városból, hanem megtört szívű édesanyját simogatva a város felé, az élet felé indulnak.

Sokrétű üzenetet tartogat számunkra ez az igei történet. SOK HÍVŐ ÉDESANYA SIRATJA EGYETLEN FIÁT, MERT AZ ÉLŐ HALOTT. Először csak az édesanya szívtől szakad el, de a szakadás egyre nagyobb és mélyebb lesz. Aztán nem érzi jól magát a meghitt otthonban, és mint a tékozló fiú, idegen barátokat és idegen hazát keres. Sír az édesanya, és sír a lelki közösség, a gyülekezet egy-egy ifjú lelki halálát látva. Él még, de már nem tud örülni annak, ami fellett joggal örülhetne. imádkozni sem tud már az imádkozó családtagokkal, lelkileg haldoklik. Még él, még lehetne rajta segíteni, ha erre járna a Názáreti Jézus, és könyörülő szívvel megállna,

vagy elé állna a halál felé rohanó ifjú elé. Egyedül Jézus segíthetett a naini halott állapotán. Sokszor hiába a könny, a megtört szív és még inkább hiába az ítélkező okoskodás. A halott ifjakon csak Jézus segíthet egyedül. Csak Ő mondhatja isteni hatalommal "Ifjú néked mondom, kelj föl!" Mi csak imádkozhatunk : Uram, kérlek , mondd már...

(Szücs József)

Köszönöm Istenem az édesanyámat!

Így írt a szépszavú erdélyi magyar költő, Dsida Jenő. Hiszen minden év májusának első vasárnapján megünneplik nálunk azokat az asszonyokat, akik gyereket szültek vagy neveltek. Főleg a gyerekek, mert végül is Ádámot és Évát kivéve mindenki "anyaszülte", ahogy Arany János mondta. Azt hihetnénk, ez a legrégibbi ünnep a világon...

Az élet ennél bonyolultabb. Az Anyák napja modern ünnep, amely nagyjából száz esztendeje hivatalos. Ám ugyanakkor ősi is.

A régi, "patriarchális" ókori és középkori világ egyszerűen a nő kötelességének tekintette, hogy férjhez menjen, és ha feleségül vették, gyereket szüljön. Anyának lenni tehát önmagában még korántsem volt dicsőség. Az anyák ünneplése csak később kezdődött.

Az ünnep krónikája

A polgári társadalom felé haladó Angliában, Shakespeare idejében a szegényebb lányok cselédnek álltak polgári házaknál, többnyire családjuktól messze. A vasárnap számukra nem annyira pihenést, mint inkább másfajta kötelességet jelentett, de szokás lett, hogy a húsvétot követő negyedik vasárnapon a lányok egy szabadnapot kaptak, és meglátogathatták édesanyjukat. Sőt, még azt is megengedték nekik, hogy valamilyen süteményt készítsenek neki. Ez persze csak amolyan cselédlány mamájának való sütemény volt... Az ünnepet igazán a találkozás lehetősége jelentette. (Egyáltalán, az angolok, akik ma Nigella és Jamie konyháját csodálják a televízióban és utánozzák otthon, az 1960-as évekig nem arról voltak híresek, hogy a franciákhoz hasonlóan

értékelik a finom ételt. Sőt, ingyencnek lenni szinte illetlenségnek számított.)

Az Egyesült Államokban először 1872-ben ünnepelték Bostonban az Anyák napját, majd 1905 után a methodista prédikátorcsaládból való philadelphiai Ann Jarvis megpróbálta az anyák napját nemzeti ünneppé nyilváníttatni. Az Egyesült Államokban korántsem "kisegyház" a methodista. Hívei támogatták, és 1914-ben Woodrow Wilson elnök minden május második vasárnapját hivatalos ünneppé nyilvánította. (Ettől függetlenül, nálunk – és például Portugáliában – a május 1-sejét követő első vasárnap lett Anyák napja, míg Franciaországban és Svédországban az utolsó májusi vasárnap az ünnep.)

Az Anyák napját persze pártolták a virágkereskedők, üdvözlőlap-készítők és ajándékkereskedők is... Anglián, Svájcon és Skandinávián keresztül terjedt a szokás Közép-Európa felé. 1922 után magáévá tette az eszmét a "német birodalmi virágárosok szövetsége", majd 1924-ben az osztrák cserkészmozgalom, és szokás szerint őket követte Magyarország. 1925-ben a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt tartotta az első ünnepet, a Mária-tisztelet májusi hagyományával összekapcsolva. 1928-ban már kultuszminiszteri rendelet tette hivatalos iskolai ünnepéllé az Anyák napját Magyarországon. A katolikus többségű országban ez a nap Mária tiszteletéhez kapcsolódott.

A csak részben katolikus, inkább evangélikus, azonkívül általában világiasabb felfogású, s egyben háborúra készülő Németországban viszont a Muttertag, az Anyák napja a minél több behívható állampolgárnak életet adó asszonyokat ünnepelte. 1939-ben, a II. világháború kezdetén hárommillió német anyának volt négy vagy több gyermeke. Ők kitüntetést kaptak. 1942-ben már az állami ünnepségen adták át a horogkereszttel díszített keresztet Hitler nevében. A kitüntetett anyák három évvel később romokat takarítottak, és gyászolták vagy hazavárták férjeiket és fiaikat.

Ugyanakkor viszont Sztálin Szovjetuniójában is kitüntették a sokgyermekes anyákat a Hős Anya jelvénnel. Ám ott ehhez nem kevesebb, mint tíz gyereket kellett a világra hozni...

(Internet)

Nagypapa hol vagy

„Hol vannak gyermekeid?” –Olvastam az egyik gépkocsi ütközőjére ragasztott címken. Fogalmazója ezzel azt akarta kérdezni, hogy az olvasó minden percben tudja-e biztosan, hogy hol vannak gyermekei, illetve figyelemmel kíséri-e őket; mert szülői figyelemmel, gyermekeik felelősségre vonásával, fegyelemmel és példaadással sok bűnt és bajt elkerülhetnek!

Miből áll a szülői figyelem? Abból, hogy mindig tudják, hogy hol vannak kiskorú gyermekeik. Ezen felül azt is figyelik, hogy mit csinálnak, mit olvasnak, milyen zenét hallgatnak, kivel játszanak, és milyen szórakozásban vesznek részt. Sőt ezekről nem csak tudnak, hanem ezeket bölcsen irányítják is.

Nem könnyű a feladatuk. Különösen, amikor gyermekeik elérik a serdülő kort és látszólag lázognak az ellenőrzés ellen. De fontos!

S miből áll a felelősségre vonás? Hadd mondjak egy példát. Néhai Dr. Bob Jones egyetem alapító említette, hogy amíg csak a szülői háznál lakott, édesanyja mindennap megkérdezte: „Hol jártál fiam?” S mivel tudta, hogy ilyen kérdésre mindig számíthat, és hazudni nem akart, csak olyan helyekre ment, amelyekről nyugodtan beszámolhatott. Sok kísértéstől és bűntől mentette meg édesanyja felelősségre vonása.

Ezek szerint a felelősségre vonó szülő nem elégszik meg azzal, hogy sok minden tud gyermeke felől, hanem vissza is kérdezi, hogy hol járt, és mit tett? S ezt kicsi korban - mikor a gyermek lelkiismerete még egészséges és válasza őszinte – kezdi gyakorolni és serdülő korban sem hagyja abba.

Aztán miből áll a fegyelmezés? Kinek miből. Attól függően, hogy mi volt a kihágás, milyen a gyermek természete, és milyen a szülő magatartása. „A bot és a fenytetés bölcsé tesz, a kényeztetett gyermek pedig szégyent hoz anyjára.” – Olvassuk a Példabeszédek 29:15-ben. Ez arra utal, hogy szabad testi vagy szellemi fenytéket használni. A szülőknek kell tudni, hogy az adott eset mit kíván és mi fogja kiváltani a legjobb eredményt.

Van, amikor egy szigorú tekintet komolyabb hatást ér el, mint egy ütés; vagy egy tilalom nagyobb büntetés, mint egy pofon. Csak-

hogy, akármilyen is legyen a fenytetés, lehetőleg ne méregből eredjen, hanem a gyermek jövőjéért érzett komoly felelősségérzetből és testet ne roncsoljon. Aztán kísérje világos magyarázat meg a szülői szeretet biztosításáról szóló üzenet is. Így, ha a gyermek pillanatnyilag lázad is ellene, mégis tudja, hogy szeretik és nem esik kétségbe.

Mert a méregből fakadó és értelmetlen fenytetés kétségbeejtő. Azt a benyomást kelti, hogy a szülő gyűlöli a gyermekét; hogy - szerinte - a gyermek semmirevaló; s, hogy ilyen kitörésre – ha jó, ha rossz – bármikor számíthat.

Nemrég egy fiatal lány arról panaszkodott, hogy apja mindenért kiabál és üt. Ennélfogva sohasem érzi magát biztonságban otthon. Pedig mindent megtesz, hogy ezeket a kitöréseket elkerülje. De hasztalan. Apja kiszámíthatatlan. Nyilván ennek az apának fenytéke értelmetlen. Ne javít, nem alakít; legfeljebb kirobbanáskor önmagán könnyit.

Ezzel szemben, egy negyven év körüli asszony meg a következő történetet mondta el nekem: „Kiskoromban egyszer cukorkát loptam a közeli boltból. Édesapám megtudta. Erre behívott a szobájába és azt mondta: 'Lányom, tudod, hogy a lopás bűn. Már régóta tanítlak erre. Most hallom, mégis megkísérelted. Ezért meg kell, hogy büntesselek. Sajnálom, hogy nem hallgattál rám. Szégyent hoztál magadra, édesanyádra, rám és testvéreidre. S megszorítottad az Úr Jézust is. Én nagyon szeretlek. Nem akarom, hogy tolvaj legyen belőled. Ezért most szigorú leszek.' Aztán térdére vett és jól megvert. Na, semmi bajom sem lett. De arra jó volt a dolog, hogy máig sem felejtettem el sem a büntetést, sem szavait. Soha többet nem loptam! Míg, ha sikerült volna a tervem, vagy apám könnyelműen túlnézett volna tettemen, akkor talán máskor is megpróbáltam volna.” Ennek a hölgynek az édesapja értelmesen büntetett.

S végül miből áll a példaadás? Abból, hogy amit elvárunk gyermekeinktől, és barátaiktól, azt magunk is példázzuk; mert utánoznak. Vagyis olyan helyre nem járunk, olvasmányt nem olvasunk, zenét nem hallgatunk, és baráti kört nem választunk, stb., amely káros, kétértelmű, vagy bűnös. S mindezt azért kerüjük, hogy magunkat és gyermekeinket megőrizzük a sátán karmaiból.

Nem úgy, mint a kis Jancsi nagyapja, aki rendszeresen elkísérte az iskolába unokáját, de egyszer eltűnt. S mikor a tanító néni észrevette a változást, megkérdezte Jancsitól: „Hol van a nagyapád?” „El kellett neki menni messzire. Anyukám azt mondta, hogy nemsokára visszajön. De nekem nagyon hiányzik. Alig várom, hogy visszajöjjön. Azt hiszem ő szeret engem a legjobban e világon.” –Válaszolt.

„Mikor ment el?” - érdeklődött a tanító néni. „Tegnapelőtt délután két rendőr bácsi jött érte. Ők vitték el.” –Válaszolt Jancsi könnyes szemmel.

Később a tanító néni megtudta, hogy lopásért tartóztatták le Jancsi nagyapját. S fájó szívvel gondolt arra, hogy ha majd a gyerek megtudja, hogy mit tett a nagyapja, nem fogja-e ő is követni szeretett nagyapjának példáját. Hisz ő volt példaképe. „Ki tudja, nem-e lesz végzetes számára a nagyszülői példa. Mert általában így szokott lenni. Gyakran apáról fiúra s unokára terjednek a rossz szokások és szenvedélyek. Gyakran iszákosnak iszákos, veszekedősnek veszekedős, erkölcstelennek erkölcstelen, szelídnek szelíd, erkölcsösnek erkölcsös, stb. magatartású utódai lesznek szinte negyedízig (ahogy a Biblia is mondja).”

Hol vannak a gyermekeid? Tudod-e mindig, hogy hol találod őket, mit tesznek, mit olvasnak, kivel barátkoznak? - kérdeztük kezdetben. Most fordítsuk meg a kérdést: „Kedves nagymama, nagypapa, apuka vagy anyuka! Hol vagy te? Mit csinálsz? Mit olvasol, kivel szórakozol? Illetve milyen példát mutatsz? Milyen felelősségérzettel kezeled utódaidat?

Adjuk meg egyenként az őszinte választ. S kövessük gyermekeinket és unokáinkat is figyelemmel; vonjuk felelősségre is őket; gyakoroljunk értelmes fegyelmet; és járjunk elő jó példával!
(Mátainé, F.I.)

Az "igazi anya"

Az anya mindig is biztos pont volt. *Mater semper certa est*, mondja a római jog, amely máig például szolgál. Igaz, a modern világ elvileg ismeri a mesterséges megtermékenyítést is, amikor más a petesejtet érlelő "biológiai anya", és más, aki felneveli a gyereket. Sőt:

már a bibliai kor is ismerte ennek ősi változatát, amikor a szolgáló a meddő feleség helyett hordta ki az apa gyermekét. Így született Jákob két fia, Dán és Naftáli Bilhától, a szolgálótól a hosszú időn át meddő Ráchel helyett. (*Teremtés Könyve 30: 3-8.*) A Biblia egy másik története (*Királyok I. könyve 3: 16-27.*) arról szól, hogy az anyai szív mindenképp a gyerek javát akarja – amikor két, egy házban lakó asszony vitázik, melyikük gyereke halt meg, az igazi anya inkább lemond az életben maradt gyerekről, csak ne essen baja, amikor a király azt javasolja, "felezzék meg" karddal a gyereket a két "igénylő" között.

Bertolt Brecht, a XX. század első felében élt német író elbeszélésben, majd remek színdarabban (*A kaukázusi krétakör*) írta meg, hogy éppenséggel nevelőanya is lehet "igazi" – a vele való kapcsolat során a gyerek iránt kialakuló szeretet erősebb kötelék lehet a szülés által létrejött biológiai kapcsolatnál.

Hálaadás

Köszönöm Istenem az édesanyámat!
Amíg ő véd engem, nem ér semmi bánat.
Körülvesz virrasztó áldó szeretettel,
Értem éjjel-nappal dolgozni nem restell.
Áldott teste, lelke csak érettem fárad,
Köszönöm Istenem az édesanyámat!
Köszönöm a lelkét, melyből reggel, este imádság száll Hozzád, gyermekéért esdve.
Köszönöm a szívét, mely csak értem dobban itt e földön senki sem szerethet jobban! –
Köszönöm a szemét, melyből jóság árad,
Istenem köszönöm az édesanyámat!
Te tudod, Istenem – milyen sok az árva,
Aki oltalmadat, vigaszodat várja.
Leborulva kérlek: gondod legyen rájuk,
Hiszen szegényeknek nincsen édesanyjuk!
Vigasztald meg őket áldó kegyelmeddel,
Nagy-nagy bánatukat takard el, temesd el!
Áldd meg édesanyám járását-keelését,
Áldd meg könnyhullatását, áldd meg szenvedését!
Áldd meg imádságát, melyben el nem fárad,
Áldd meg két kezével az édesanyámat!
Halld meg jó Istenem, legbuzgóbb imámat:
Köszönöm, köszönöm az édesanyámat!

(Dside Jenő)

Gyülekezetünkben április 24.-e duplán is ünnep volt. Ünnepeztük Krisztus megváltó munkájának beteljesedését mindannyiunk életében, és ugyanakkor bemerítési ünnepünk is volt. Hatan tettek bizonyosságot hitükről, és pecsételték meg azt a hullámsírba merüléssel. Istenünk kísérje minden lépésüket e földi életben, hogy meg tudjanak állni a nehézségekben is.

Ebben a számban öt bizonyágtételt olvashatunk:

Baka Flóra vagyok, 14 éves. Hívő családban nőttem fel. Dédszüleim, nagyszüleim, és a szüleim is baptisták, akik igyekeznek jó példával járni előttem. Régen bejártam az imaházba de csak rajzolgatni, beszélgetni a barátaimmal, unokatesóimmal. Lassan egyre jobban elkezdtem figyelni minden igehirdetésre, és megértettem a mondanivalóját. Már egy ideje gondolkodtam a bemerítkezésen és vártam a megerősítést, hogy úgy érezzem, jól fogok dönteni. A kiskőrösi konferencián fogalmazódott meg bennem, hogy az Úr útján szeretnék járni, de akkor még úgy gondoltam, hogy várok. Az egyik vasárnap délutáni alkalmon Misi bácsi hirdette a törekvők óráját. Nem volt kétséges, hogy én is rész vegyek rajta. Mikor megtudtam, hogy Petra, és Ákos is eldöntötte, hogy ők is jönnek, még jobban megörültem. Úgy gondoltam, itt az idő, hogy bemerítkezzek. Ezeken az alkalmakon értettem meg azt, hogy az Úr Jézus értem is meghalt a keresztfán, és felvette terheim. Az Apostoli hitvallás elemzése után mindenki számára megfelelő időpontot kerestünk. Külön öröm számomra, hogy a keresztyénység legnagyobb ünnepén, Húsvét napján merítkezhettek be. Nagyon örülök, hogy én is itt lehetek, és tudom melyik úton akarok járni.

Kovács Ákos:

Hívő családban nőttem fel. Minden vasárnap jártam Bibliakörbe, istentiszteletre. Édesapám otthon sokszor felolvasott a Bibliából és a „Mai Ige”-ből a családnak, utána imádkoztunk. Édesapámat megkérdeztem arról, hogy ő hogyan merítkezett be és miből áll a bemerítkezés.

Egyszer, amikor édesapámmal mentem délutáni istentiszteletre, elmondtam neki, hogy

hiszem, hogy az Úr Jézus az Isten Fia, meghalt a bűneimért a kereszten, hogy nekem örök életem legyen. Elmondtam neki, hogy szeretném Őt követni. Erre ő azt válaszolta: Ákos, akkor kezdj el járni vasárnap délutánonként a „törekvők órája”-ra. Beleegyeztem. Elkezdtem járni törekvőkre. Mikor már egy ideje jártam, Misi bácsi kérdezte, hogy mikor szeretnék bemerítkezni. Úgy döntöttem Húsvét napján új életet kezdek, Jézust követem a keskeny úton életem minden napján.

Papp Szilvia: 1981. december 28-án születtem Budapesten. Reformátusként kereszteltek meg. Akkoriban olyan 1 éves lehettem, de nem konfirmáltam soha, mint ahogy soha nem jártunk imaházba sem én, sem a családom. Van egy egypetéjű ikertestvérem és még rajta kívül három testvérem van, mindegyikükkel nagyon jó a kapcsolat, mondhatom, hogy összetartunk mindenben. Természetesen a szüleimmel is nagyon jó a kapcsolat.

2003. áprilisától kezdtem el Balla Attila családjánál dolgozni. Kellott valaki olyan személy, aki hozza-viszi a gyerekeket az iskolába, főz és mos rájuk stb. Mindezt nem egyedül csináltam, hanem Attila unokatestvére eljött Erdélyből és ő is náluk dolgozott elég hosszú ideig. Attila családja hívő baptista család. Amikor ők mentek imaházba, akkor én is mentem velük. Telt-múlt az idő és én teljesen átfórtam. Legfőképp Attilának köszönhetem, mert ugye azzal, hogy mindenért hálát mondtunk Istennek, egyre közelebb kerültem az Úrhoz.

2004. nyarán azonban kimentem a családdal Amerikába vakációzni, nagyon sok helyre elmentem kirándulni velük, többek között a kolorádói YMCA táborba. Ez egy híres keresztyén tábor, ami 6 évente kerül megrendezésre. Az Alhambrai Baptista gyülekezetből is nagyon sokan eljöttek. Nagyon jó volt a táborban, sok közös programon részt vettünk. Minden nap többször volt istentisztelet, melynek egyike során megtanultunk egy nagyon szép éneket Mike Sámueltól. A címe: A versenypálya.

Miután egyre többször énekeltük - hisz a cél az volt, hogy megtanuljunk -, akkor éreztem minden egyes sor után, hogy én az Úr Jézust szeretném követni mindenben és az ő útján járni. Tulajdonképpen én ott és akkor tértem

meg, mert "ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami előttem van, annak nekifeszülve, futok egyenest a cél felé". Ez igaz volt az én régebbi életvitelemre, mert azelőtt a világi emberek életét éltem. Nagy öröm számomra, hogy most már egyenes út van afelé, hogy bemerítkezek.

Amikor elkezdünk járni ebbe az imaházba, akkor mindig azt éreztem és érzem mind a mai napig is, hogy nagyon jó lenne egy közösséghez tartozni. Ezalatt azt is értem, hogy szerettem volna már bemerítkezni. El is kezdtem tavaly járni törekvők órájára, jártam egy darabig, aztán a többieknek vizsgákra kellett készülni és emiatt vége lett. Nagyon sajnáltam, mert szerettem járni. Idén nagyon megörültem, hogy újra lesz törekvők és újra elkezdtem járni. A második alkalommal feljött hozzám a lelkipásztor és kérdezte tőlem, hogy szeretnék-e bemerítkezni. Számomra teljesen biztos volt, hogy igen, igen, igen, mert szeretném az Úr Jézust mindenben követni.

A számomra sokat jelentő ének szövege a következő:

Mike Sámuel duó:

A versenypálya

Akik versenypályán futnak, mind jól szaladnak ám,
de csak egy nyer végül díjat a küzdelem után....
Ezért teljes gözzel hajtok, én nem hagyom magam!
Tudom, célba érve harcomnak nagy jutalma van.

Én tehát úgy futok, mint aki nem feledi célját,
úgy öklözök, mint aki nem levegőbe vág,
hanem megsanyargatom testemet, és szolgává teszem,
hogy a Krisztus hirdetésére alkalmas legyen.

Ki a versenypályán startolt az mindenről lemond,
azért harcol, hogy elnyerje a babérkoszorút.
Tudom, rám is vár egy fejdísz, mely nem hervad soha,
futok, küzdök, míg az enyém lesz az élet-korona.
Én tehát.....

Mikor versenypályám végén a mennybe érkezem,
igaz bírám elé állok, s ő így szól majd nekem:
"Nemes harcod megharcoltat, futásod véget ért,
gyere vedd át méltó díjadat a kitartásodért!"
Én tehát.....

Én nem gondolom, hogy már elértem,
vagy célnál volnék, de egyet teszek:
Ami mögöttem van, azt elfelejtve,
ami előttem van, annak nekifeszülve,

futok egyenest a cél felé!

Én tehát.....

Végezetül egy igeversssel szeretném befejezni:

*„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy
egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne,
el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*

(János 3:16.)

Szabó Aliz: 20 éves vagyok, egyetemista Budapesten. Keresztény családban nőttem fel, a szüleim - hála érte - kivételes emberek, istenfélelemre neveltek egészen kisgyermek koromtól fogva. Vasárnaponként gyülekezetbe jártunk, a mindennapjainkat a küzdelmek ellenére is átítatta a hit és a szeretet. 14 évesen - idén hetedik éve, hogy Budapestre kerültem, azóta a Zeneakadémián tanulok. Az utóbbi néhány évben egyre erősebb bennem a vágy, hogy Krisztus elpecsételt tanítványa legyek, tudom, hogy Hozzá akarok tartozni, hiszem, hogy értem is meghalt és feltámadt. Megtérésemet nem tudom pontos dátumhoz kötni, de arra emlékszem, hogy eldöntöttem: nem akarom többé magam irányítani az életem, így imáimban arra kértem az Urat, vegye át Ő ezt a szerepet. Ezen a döntésen áldás volt akkor, és most is áldás van, Isten gondoskodik rólam minden nap, minden helyzetben.

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezetre Ivetten és Jocón keresztül találtam, nagyjából fél éve. Örültem, hogy itt szeretet vesz körül, egyre jobban megszerettem a gyülekezetet, három hete pedig az Úr és Misi bácsi hívására úgy döntöttem, ide is szeretnék tartozni. Hálás vagyok, hogy többéves küzdelem után végre megtaláltam a helyem.

Tudom, hogy még sok nehézséget, próbát, kísértést kell megtapasztalnom, de azt is tudom, hogy Isten átsegít mindezen kegyelmével, és közben épít és erősít.

Hiszem, hogy a keresztség által eltemettünk a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.

Nincs a világon szebb és boldogabb élet, mint szeretni az Urat, a mi Istenünket teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes elménkkel, teljes erőnkkel.

Németh Ferenc:

A családommal tavaly tavasszal költöztünk Egerből Pesterzsébetre. Három évvel ezelőtt már jártam a pesterzsébeti baptista imaházban. Akkor a feleségem rokonainál szálltam meg hétköznapiakon, mivel Pestszentlőrincen dolgoztam. A nagybácsival a csütörtökönként tartandó bibliaórákat látogattam egy fél éven keresztül. Tavaly is munkavégzés állt a költözésünk hátterében. Pesterzsébeten találtunk megfelelő lakást, így egyértelmű volt, hogy a helyi imaházat fogjuk látogatni. Közös ismerősökre is hamar fény derült egy régi iskolatárssal való találkozással. Így máris otthon éreztem magam. Az egri gyülekezet után a pesterzsébeti gyülekezet lett az új családjunk.

Istent mellőző családban nőttem fel, materialistaként. Csak a logikus dolgokat, magyarázatokat fogadtam el. Minden kérdésre választ kerestem, minden áron. Az igazság szószólója, őszinteségre és becsületes életre törekvő, a hazugságot elítélő ember voltam. Botlásaimkor beismerő, tisztázó magatartást tanúsítottam. Jó példát láttam a szüleimtől, követendőnek tartottam.

2007. december végén, családi beszélgetés során ismertem meg az egri lelkipásztort. Az akkori lelki mélypontok, érzelmi, anyagi válságok elől szenvedélybe menekültem. Menekültem a nehézségektől. Felemelő érzés volt a lelkipásztorral történt beszélgetés. Rácsodálkoztam, hogy Istennek az én életemmel is nagyszerű terve van. Ennek következtében elkezdtem az egri gyülekezet alkalmait látogatni, sorozatosan megtapasztalni, ahogy a Biblia megelevenedik az életemben, a családom életében. Többszöri felbuzdulás, majd visszazuhanás következett. Segítséget kértem, kaptam. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (Pál levele a Filippiekhez 4:13.). Mégis úgy éreztem, hogy magam maradtam. A nehézségekből menekülve elutasítás, majd újrakezdés következett, és megint minden a feje tetejére állt. Lelkileg kiegyensúlyozott és zavaros időszakok váltogatták egymást. Az aggodalmak és az állhatatosság hiánya rossz gyümölcsöt termelt az életben. Mégis felcsillant a remény az életre. „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békesége, mely minden értelmet meghalad, meg

fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Pál levele a Filippiekhez 4:6-7.). Több alkalommal bebizonyosodott az életemben, hogy a hihetetlen, a természetfeletti is megtörténhet olyan helyzetben, problémában, amire nincs természetes megoldás. Félrehívás, a családomtól távoli munkavégzés, amely időszakban olyan változások indultak el, amik egyébként nem történtek volna meg. A táplálék: Isten igéje.

A feleségemmel 2003-ban ismerkedtünk meg. Sokat költöztünk, sok mindent végig csináltunk, csodáltak minket, amiért végig mentünk a próbáinkon, de sokszor bele is buktunk. Ami hiányzott, hogy ha jöttek a nehézségek nem Jézusba kapaszkodva fogtunk össze. Tudom, hogy már van, amiben változtam. Azt is tudom, hogy még miben kell változnom. Azzá a férfivá és férjjé akarok lenni, akinek Isten tervezett. Családi problémák, gyengeség, elbukások, de szabadulás függőségektől, szembenézés a próbákkal. Isten kegyelme óv, segít. Ha a társammal az Úr Jézussal kézen fogva visszük az Atya elé a problémáinkat, áldásai-ban dúskálunk. Kaptunk állást, a gyermekeink egészségesek, tisztelnek minket a munkahelyünkön, lakást kaptunk.

„Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárássa rátok, hogy mindenütt, mindenkor minden szükségessel rendelkezetek és bőségben éljétek minden jó cselekedetre.” (Pál második levele a Korinthusiakhoz 9:8.).

I d é z e t e k

Az anyákban beépített aggodalom-generátor működik - és hiányzik róla a kikapcsoló gomb.

A halandóknak adott legédesebb szavak: anya, otthon, mennyország.

Az anyai szeretet természeténél fogva feltétlen.

Ha anya vagy, sohasem maradsz igazán egyedül a gondolataidban. Egy anya mindig kétszer gondolkodik: egyszer önmagáért, másodszer a gyermekéért.

Csak a szeretetet lehet vég nélkül osztogatni úgy, hogy közben mégse fogy el.

F a k a n á l

Póréval tűzdelt ponty

Hozzávalók: 1,5 kg-os tisztított ponty; 20 centi póréhagyma; 3 szál zellerlevél; fél dl olaj; só; durvára tört színes bors

Elkészítése: A pontyot megmosom, leszárítom, majd mind a két oldalát kétcentinként beirdalom, vékonyra szeletelt póréhagymával megtűzdelem, és sóval, borssal kívül-belül fűszerezem. A közepébe nyomom a zellerlevelet, és kiolajozott tepsibe fektetem. Meglocsolom olajjal, és 180 °C-os sütőben 30-35 perc alatt pirosra sütöm. Forrón tálalom, köretnek tejszínes burgonyát ajánlok hozzá.

Fóliában sült csirkemell

Adagonként készülő étel, gyors és egyszerű. Egy csirke fél mellét hosszában vágjuk el, hogy vékonyabb szeleteket kapjunk, sózzuk be és fektessünk rá 2-3 szál friss kakukkfűvet. Vegyünk egy darab 40 centi hosszú alufóliát, és fektessünk bele 2 darab szeletelt császárszalonnát. Ebbe helyezzük bele az előkészített csirkemellet, tegyünk rá vékonyra szeletelt gombát, tv paprikát és vékonyra vágott babérleveleket. Kicsit sózzuk meg, és takarjuk be a kilógó szalonnával. Hajtsuk rá a fóliát és légmentesen zárjuk le, a grill-lap közepén kezdjük el sütni, és 5-6 perc múlva húzzuk ki az alacsonyabb hőfokú grillrészre. 30 perc, és kész is.

H U M O R

Egy férfi Texasba költözött és vett egy farmertől egy szamarat 100 Dollárért. A farmer megígérte, hogy másnap elviszi hozzá az állatot. Másnap megjelenik a szamar nélkül:

- Elnézést, uram, de megdöglött a szamar.
- Akkor adja vissza a pénzemet! - mondja a vevő.
- Sajnos, már elköltöttem.
- Akkor hozza el hozzám a döglött szamarat!
- Mit akar csinálni vele? - kérdi csodálkozva a farmer.
- Kisorsolom tombolán.
- Dehát ez lehetetlen! Egy döglött állatot kisorsolni?
- Nyugi, nem fogják tudni, hogy döglött.
- ...Eltelik egy hónap, a farmer összetalálkozik a férfival:
- Mi lett végül a döglött szamarral? - kérdezi.
- Eladtam 500 sorsjegyet, darabját 2 Dollárért, és nyertem 898 Dollárt.
- Senki nem reklamált?
- Csak az az egy ember, aki nyert, de annak visszaadtam a 2 Dollárját.

Az orvos csóválja a fejét:

Kedves uram, önnek több mozgásra van szüksége. Minden nap sétáljon legalább egy órát.

- Mielőtt kihordtam a leveleket, vagy utána?

Két cowboy beszélget:

- Amikor együtt őriztük a marhákat fenn a hegyekben, mondtam Jacknek, hogy húzzon minden reggel tiszta zoknit.

- És hallgatott rád?

- Igen, de egy hét múlva már nem ment fel a lábára a csizma.

Hosszú autósor várakozik a sorompó előtt. Egyre többen dudálnak türelmetlenül. A bakter megunja, kijön a házból, és méltatlankodva odaszól az autósoknak:

- Mit idegeskednek? Hát tehetek én arról, hogy a vonat két órát késik?

Egy kisfiú nézegeti a családi fotóalbumot, és megkérdezi az anyjától:

- Anya, ki ez a göndör hajú, izmos férfi, aki a kezdet fogja ezen a régi képen?

- Kisfiam, az az apukád.

- Hát akkor ki az a kövér, kopasz, aki velünk lakik?

A l k a l m a i n k

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági bibliaóra: pénteken 18,00 órától, vasárnap 9 órától 10 óráig

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30 és Vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján a 10 órakor kezdődő Istentisztelet második felében

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**

Gyülekezetvezető/Gondnok:

Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap: www.pbgy.hu